

KALKONERNA

BENGT-ERIK
ENGHOLM

•••••

Hegas

KALKONERNA

Bengt-Erik Engholm

Hegas

Det var det där med kalkonerna. För visst hade han väl skrikit ”kalkonerna”? Eller var det ”kanonerna”? ”Akta er så att jag inte släpper lös kanonerna på er!” Nej, så kan det inte ha varit. Jag hade en gång flera år tidigare blivit plågsamt medveten om att Ante hade kalkoner. En massa äckliga fåglar, fruktansvärt fula och jag var livrädd för dem.

Men en hel älv fanns mellan oss och de där vidriga monstren. Vi var på hitsidan och de där vidriga monstren var på bortsidan. Jag visste inte om de kunde simma. Bron som gubben stod på när han skrek var ungefär hundra meter lång och från gården till bron var det säkert tre gånger så långt.

Jag hade ingen aning om hur fort kalkoner kan springa fyra hundra meter,

men världsrekordet för människor var på under femtio sekunder. Och om någon släppte ut dem just då skulle vi ha nästan en minuts försprång. Men gubben stod bara där mitt på bron alldeles rasande och med händerna hårt i sidorna. Om han skulle släppa ut kalkonerna var han tvungen att gå hem först, och för den sträckan behövde han minst ett par minuter. Om han hade bråttom. Och det hade han.

Men han stod bara där och skrek.

– Akta er så att jag inte släpper lös kalkonerna på er!

Jag tittade på Petter. Han tittade på mig. Det ryckte i Petters ögonbryn som det brukade göra när han var förvirrad eller irriterad. Jag visste inte om jag skulle skratta eller ... ja, vad då? Gråta? Trodde gubben verkligen att vi hade snott hans

moped? Vilken idiot. Vi hade ju bara lånat den en stund.

Gubben började vifta med armarna och sedan tog han ett klumpigt steg närmare oss.

Petter släppte gubbens moped med ett brak rakt ner i gruset. Sedan sprang vi. Petter före och jag efter.

Vi var vana vid korta distanser. Sextio meter brukade vi träna i skolan. Och jag var inte så dålig på längre sträckor eftersom jag tränade skidåkning. Men medeldistans var inget för oss.

Ändå sprang vi hela vägen hem till mig, nästan en kilometer och det är möjligt att det var nytt världsrekord på den sträckan.

Mopeden hade stått där i flera dagar. Jag såg den när vi åkte förbi med bussen hem från skolan redan på tisdagen. Den stod kvar både onsdag, torsdag och fredag. Och nu var det lördag.

Redan första dagen förstod jag att det var gubbens moped. Det fanns bara en sån i byn. En gammal ljusblå Sachs.

Och inte hade vi snott den. Vi provkörde den lite. Några varv på parkeringen. Den stod ju bara där. Egentligen hörde den hemma på museum eller möjligtvis i *Antikrundan* på teve. I alla fall borde den inte bara stå där. Inte vet jag, men han kanske ville bli av med eländet.

Först var vi helt säkra på att den var trasig och att det var därför han inte tagit hem den.

Men den startade och gick jättebra.

Först körde Petter. Det kanske var för att han var äldst. Han hade fyllt fjorton under sommarlovet. Sedan var det min tur. Jag var bara tolv, eller nästan tretton. Det var inte mer än en vecka kvar till min födelsedag.

Det tog en stund innan jag kom på hur det fungerade med växlar och Petter sprang omkring som värsta lejonväskaren och skrek hur jag skulle göra. Det blev ryckigt när jag släppte kopplingen, men jag lärde mig snabbt och efter ett tag kändes det lika lätt som att cykla.

Runt, runt körde jag och kände mig äldre och äldre för varje meter. Efter åtta varv var jag nästan vuxen och jag stannade snyggt och stängde av motorn.

Jag klev av och Petter tog över, men när han skulle starta igen kom gubben.

– Vad fan håller ni på med! skrek han.
Sedan kom det där med kalkonerna.
Och vi sprang.

– Akta er så jag inte släpper
lös kalkonerna på er!

Jag tittade på Petter. Han tittade
på mig. Petter släppte gubbens
moped med ett brak rakt ner i
gruset. Sedan sprang vi.

En hemmakväll med godis, musik
och spel. Med Petter, precis som
det brukade vara.

Men ingenting blev som jag tänkt.
Kalkon-hotet var inte det värsta.
Det blev värre, mycket värre. Och
ingenting var som förut.

Varför gick Petter iväg med
Kevin och Marko? Varför blev
allting så fel?

